

Ingrid Kovalská, 15 rokov, Lúčna

Spomienky, na ktoré nikdy nezabudnem

Každý deň len tak ležím, a pozerám sa do stien. Dokonca aj tie len ticho mlčia a pozerajú sa ako som skončil. A tomu všetkému je na vine vojna. Vojna, ktorá mi zobrala tak veľa. Kvôli nej sa nemôžem postaviť a prísť do kuchyne a objat' svoje deti, a tešiť sa z toho ako krásne rastú. Pobožkať svoju ženu a povedať jej ako veľmi ju milujem. Prišiel som o všetko - o nohy, mám ochabnuté ruky, ale to nie je to najhoršie, čo mi vojna mohla vziať. Vzala mi rodinu. To najdrahšie čo som mal. Ani tie všetky zranenia čo mám po nej ma nebolia viac, ako strata mojich nádherných detí a milovanej manželky. Všetko čo som mal, všetko čo som tak veľmi miloval, som ponechal vojne. Kvôli svojej vlasti som musel položiť všetko, hoc som nechcel. Keby som mohol, všetko by som vrátil späť. Aby som sa mohol zasa postaviť a prejsť sa po svojej záhrade plnej rozmanitých vôní, ktoré sa navzájom spájali. Počul veselý smiech mojich detí, ktoré sa navzájom naháňali a oblievali vodou. Znova počuť nádherný spev mojej ženy, ktorá mala taký čistý a nežný hlas ako anjel. Ona bola mojim anjelom strážnym a tak veľmi som ju miloval. Všetko by som dal za to, aby som ho opäť počul. Ako mi chýbajú tie detské úsmevy. Tie ich čisté srdiečka, ktoré za nič nemohli. Deti ktoré si ani neužili nádhery sveta, ktoré nikdy nemali tak skoro zomrieť.ten zármutok čo mám v srdci! Nikto to nikdy nepochopí, ako ma to hrozne bolí, čo všetko to na mne zanechalo, kým to nezažije.

Vidieť zomierať toľkých ľudí. Toľká bezcitnosť, ktorá tam prevládala. Keď stojíte pred človekom, držíte spúšť a máte mu vziať život... Neviete si ani predstaviť, aké je to ťažké. Keď viete, že tá osoba má rodinu alebo dieťa, čo ešte nič nezažilo. Nikto by nemal vziať inému človeku život! Nikto mu neudelil to právo, aby mohol zabíjať. Tak prečo musia byť ľudia natoľko hlúpy, aby rozpútali vojnu len kvôli moci? Kvôli tomu aby sa ukázali, kto je silnejší, a neuvedomili si, koľko ľudí kvôli tomu nechali zabiť? Koľko nevinných ľudí padlo v tejto vojne? Kým oni si užívajú tú slávu, ktorú získali tak ohyzdným činom. Ľudia si už neuvedomujú, čo je to vojna a aké je vzácné žiť v mieri. Preto by si mali vážiť, že nezažívajú to peklo a môžu kľudne vstať a nebáť sa toho, že na ďalší deň už možno nebudú žiť oni alebo ich príbuzní.

Nikto si neuvedomuje, ako sa môže to slovo mier v okamihu zvrtnúť a znova vypuknúť v hrôzu. Tá hrôza vo mne ostala navždy. V každom jednom kto to prežiť nechala v srdci veľkú záťaž a hrôzostrašné spomienky. Keby si ľudia uvedomili, aké je úžasné byť zdravý s rodinou...Pri tom všetkom spomínaní som sa celý čas pozeral do bielej steny bez žmurknutia oka až kým som nezacítil, ako sa mi po líci kotúľajú slzy. Cítil som ako sa mi veľkou rýchlosťou začali roniť z očí. Dokonca aj tie slzy mi pripomínali môj život. Najprv boli príjemné teplé, ale stiekli rýchlo ako chvíle v mojom živote. Potom sa stali chladnými, ako tie najhoršie chvíle, ktoré tak dlho trvali a pripadali mi byť ako nekonečné. Celé telo sa mi zachvelo. Cítil som vánok ktorý ma nežne pohladil po tvári. Možno už naozaj blúznim, ale cítil som že to bolo pohladenie mojej ženy. Tak veľmi mi chýba... Celý čas, čo tu ležím neprešla ani sekunda bez toho, aby som na ňu nemyslel. Bola mojim všetkým, mojim anjelom. Teraz si želim len jedno. Byť pri nej. Zažil som toho už dost' nato, aby mi Boh dovolil odísť z tohto sveta, odísť k nej, do neba. Ku môjmu veľkému šťastiu, deťom.

Nevládzem tu takto ležať deň čo deň a nemôcť sa pohnúť, len sa do neznáma pozeráť a spomínať na celý život. Napojený na strojoch, každý deň pchaný tisíckami liekov ktoré aj tak nepomáhajú. Neostáva mi už nič iné len čakať. To ohlušujúce ticho sprevádzané občasným piskotom prístrojov by už každému vadilo. Lekári vravia, že skončím na vozíčku, ale načo mi to bude, celý život sa trápiť na vozíčku kým sa o mňa budú starať cudzí ľudia. Už by to nebol taký život ako predtým. Nadýchol som, no žiaľ v srdci bol silnejší ako ja. Pri spadnutí poslednej slzy som posledný krát vydýchol.